

bejdsløshedskasselovens § 13, hvorefter en anerkendt Arbejdsløshedskasse ikke maa yde Understøttelse „til Medlemmer, der vægre sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse anvist Arbejde, som svarer til deres Evne“. Her staar, at en Arbejder skal paatage sig Arbejde, naar det svarer til hans Evne. Der staar ganske vist en Indskudsætning om, at det skal være Kassens Bestyrelse, der anviser ham det. Nu skulde man synes, at det i og for sig var ret ligegyldigt, om det er Kassens Bestyrelse, der anviser ham Arbejde, der svarer til hans Evne, eller der fra anden Side anvises eller tilbydes ham et saadant Arbejde. Men der ligger naturligvis noget i det, at man fra Fagforeningernes og Socialisternes Side ikke vil have de Mennesker, der her er Tale om, til at arbejde under Priskuranten, og jeg maa sige, at saalænge der er Tale om de rene Arbejdsløshedskasser, hvortil Arbejderne selv bidrage i meget væsentlig Grad, vil jeg, trods Lovens Ord, dog ikke rette stærke Angreb mod denne Fordring. Men naar vi komme ind paa den ekstraordinære Hjælp, hvor Stat og Kommune skulle træde til, uden at Arbejderne yde noget, maa Stat og Kommune virkelig kræve, at der tages det Arbejde, der kan faas. Stat og Kommune have ikke noget at gøre med Striden mellem Arbejdere og Arbejdsgivere eller med at opretholde Priskurantens Tarif. Det maa blive Arbejdsgivernes og Arbejdernes Sag at kæmpe den Strid ud alene, og dertil skulle de efter min Mening ikke have Statens eller Kommunens Støtte. Hvis man her vilde give denne ekstraordinære Hjælp uden Krav om Selvhjælp, maatte man ogsaa kræve, at Arbejderen tog det Arbejde, hans Evne til lod ham at udføre, enten det saa var til Priskuranten eller noget under.

Jeg skal til Slutning kun sige, at den Maade, hvorpaa man fra Forslagsstillernes Side i Folketinget har taget hele denne Sag, den Maade, hvorpaa man har udtalt sig om dette, opfordrer jo ikke særlig os til at se med milde Øjne paa den. Jeg kunde forstaa, om man dog havde sagt Landstinget nogle venlige Ord, fordi det i Fjor vedtog denne Lov, som just ikke var det videre sympatetisk. Men hvad sagde man nede i Folketinget? Ordføreren for Forslagsstillerne sagde: „Fra den Gang, dette Arbejderparti kun var en lille usselig Hob paa et halvt Hundrede Mand eller der omkring, har Overklassen vist sit Had og sit Fjendskab til disse Underklasser, der vare i Færd med at organi-

sere sig, og har ikke generet sig i Anvendelsen af Midlerne mod disse Arbejdere, der paa deres Maade have bidraget til Samfundets Opretholdelse“. Det er Anskuelsen, at denne Overklasse, hvortil jeg gaar ud fra, at man betragter os, Landstinget, som hørende, efter denne Mands Syn paa Sagen, har vist sit Had og sit Fjendskab til Arbejderne, til Underklassen. Nu vil jeg nok spørge, hvorledes det Had og den Fjendskab er vist? Man roser os her i Landet for paa den sociale Lovgivning at være et af de fremmeligste Lande. Jeg ved, at der ikke er kommen nogen Lov paa det sociale Omraade, uden at dette Ting har vedtaget den, uden at dette Overklasseting — om man saa vil; saaledes ses der jo paa det fra den Side — har vedtaget det; men til Trods derfor udslynges disse Ord om Had og Fjendskab til Arbejderne. Det forekommer mig, at dette ikke opfordrer stærkt til at imødekomme de ærede Forslagsstillere. Naar der ses med de Øjne paa de ret betydelige Ofre, der ere gjorte fra Overklasserne for at lindre den Nød, som jeg erkender af og til findes indenfor Arbejderklassen, saa er der ikke fra min Side saa stor Lyst til at imødekomme Forslagene, som naar Landstinget og Rigsdagen dog faa nogen Anerkendelse for det, der er gjort paa dette Omraade. Jeg skal imidlertid ikke paa dette Standpunkt sige noget om dette Lovforslags Fremtid, men jeg kunde tænke mig, at man gik den Vej, som den ærede første Taler anviste, at man kun gennemførte denne Hjælp mod den ekstraordinære Arbejdsløshed, for saa vidt der ydes Selvhjælp til denne Hjælp fra anden Side.

Med Hensyn til det andet Forslag om fortsat Hjælp fra Kommunerne udtalte jeg mig forrige Aar, og jeg kan henvise til de Udtalelser, der da fremkom fra min og andre Sider. Det forekommer mig, at dette Lovforslag lige saa lidt, som det vedtoges i Fjor, bør vedtages af Landstinget i Aar.

Christiansen: Jeg vil gerne takke den højtærede Minister for hans Stilling til Forslaget og for hans Udtalelser ikke alene ved Forelæggelsen her, men ligeledes under Forhandlingerne nede i det andet høje Ting. Det Syn, som den højtærede Minister har haft paa dette Forslag, falder ganske sammen med det Syn, Forslagsstillerne have haft, og det, som deles af den Gruppe, jeg tilhører her i Tinget: at Forslaget er en Nødvendighed, og at det i og for sig er en ganske nødvendig Assi-